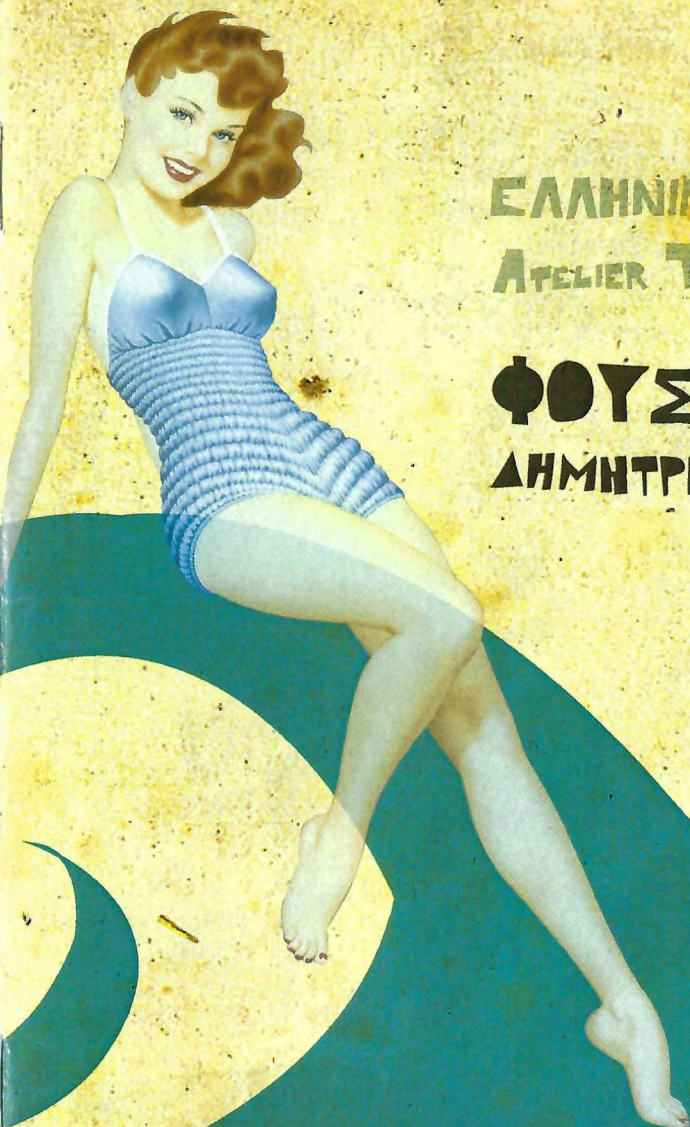

A vintage-style illustration of a woman with short, wavy brown hair, smiling and reclining. She is wearing a blue, textured, one-piece swimsuit. She is positioned on the left side of the image, with her legs extended towards the bottom right. The background is a textured, yellowish-gold color. Below the woman, there are large, stylized, swirling shapes in green and yellow, resembling waves or abstract patterns.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

ATELIER THEATRICAL GREC

ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΓΗ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Τα τελευταία χρόνια ανεβάσαμε δύο έργα με βασικό θέμα τα νιάτα σε δυο διαφορετικές εποχές: πρώτα τους “Ντεσπεράντος” του Γιώργου Ηλιόπουλου που διαδραματίζεται στη σύγχρονη Θεσσαλονίκη και μετά τους “Φοιτητές” του Γρηγόρη Ξενόπουλου που διαδραματίζεται στην Αθήνα του 1900. Βασικό τους θέμα ο τρόπος που οι νέοι, και συγκεκριμένα οι φοιτητές αντιμετωπίζουν τη ζωή που ξετυλίγεται μπροστά τους στα υπάρχοντα κοινωνικά, πολιτιστικά και ηθικά πλαίσια. Στα ίδια πλαίσια καθορίζονται και οι προσωπικές τους σχέσεις, ο έρωτας και τα σχέδια τους για το μέλλον.

Τα νιάτα και ο έρωτας ήταν στην πράξη μια ευχάριστη εμπειρία για την ομάδα μας, αλλά όπως διαπιστώσαμε και για το κοινό που παρακολούθησε τις παραστάσεις. Αυτή τη φορά, με βάση τη σύνθεση της ομάδας μας, σκεφθήκαμε να περάσουμε σε μια άλλη εποχή, αυτή του μεσοπολέμου. Βασικό θέμα πάλι τα νιάτα και ο έρωτας, σε μια άλλη εποχή όμως, όπου η Ελληνική κοινωνία αρχίζει να διαμορφώνει μοντέρνα όψη, έχοντας ξεπεράσει σε μεγάλο βαθμό τους κλυδωνισμούς δύο πολέμων, των βαλκανικών και του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, καθώς και τη μικρασιατική καταστροφή του 1922.

Η αναζήτηση μάς έφερε στην ηθογραφική θεματογραφία του Μπόγρη και ιδιαίτερα στο ανάλαφρο και δροσερό του έργο ‘Φουσκοθαλασσιές’.

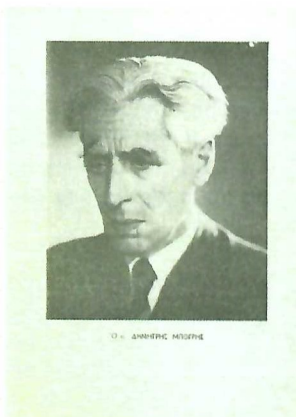
Ο Δημήτρης Μπόγρης, μας μεταφέρει στη δεκαετία του 30, σε μια νησιώτικη περιοχή που αρχίζει να γίνεται πιο «προοδευτική». Οι ναυτικοί και οι ψαράδες, ο αγνός κόσμος των θαλασσινών που γνώρισε από πολύ κοντά ο Μπόγρης, αρχίζει να συναναστρέφεται τον κόσμο των γιότ και των κότερων που κάνουν τις πρώτες τους εμφανίσεις μεταφέροντας στα νησιά τους πρώτους έλληνες της ‘καλής κοινωνίας’. Μια κοινωνία που βρίσκεται σε μετάλλαξη κάτω από την επίδραση της μουσικής, του σινεμά και των κανόνων του σαβουάρ βιβρ της Ευρώπης και της Αμερικής με τον ίδιο τρόπο που η τεχνολογική πρόοδος αντικατέστησε τα ιστιοφόρα, τις γνωστές «σκούνες» με τα μηχανοκίνητα πλοία.

Όμως, τα νιάτα παραμένουν νιάτα και ο έρωτας ακολουθεί το δικό του πάντα δρόμο, παίζοντας πάντα τα ίδια παιχνίδια σε όλους τους ανθρώπους, όπου και να βρίσκονται σε όποια κοινωνική τάξη κι αν ανήκουν. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να μοιραστούμε μαζί σας την ευαίσθητη κι ανάλαφρη αυτή ηθογραφία του Δημήτρη Μπόγρη, παρουσιάζοντας όσο καλύτερα μπορούμε το χρώμα της εποχής και τις ισορροπίες ανάμεσα σε μια αυστηρών ηθών ναυτική νησιώτικη οικογένεια και στην αναδυόμενη ‘καλή κοινωνία’ της πρωτεύουσας της δεκαετίας του 30.

Ελπίζουμε ότι και σεις θα ευχαριστηθείτε μαζί μας, συμμετέχοντας ως θεατές στην σημερινή μας παράσταση. Καλή σας διασκέδαση!

Η ομάδα

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΓΗΣ (1890-1964)

Ο Δημήτρης Μπόγγης γεννήθηκε και πέθανε στην Αθήνα. Σπούδασε φυσικές επιστήμες, αρχικά στο Πανεπιστήμιο του Παρισιού, όπου διέκοψε λόγω της έκρηξης των Βαλκανικών Πολέμων και του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, και στη συνέχεια στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, όπου αναγορεύτηκε διδάκτωρ. Εργάστηκε στα Υπουργεία Εθνικής Βιομηχανίας και Οικονομίας και ως καθηγητής στη Μέση Εκπαίδευση. Σύντομα, ωστόσο, στράφηκε επαγγελματικά στη συγγραφή και τη δημοσιογραφία. Συνεργάστηκε με αθηναϊκές εφημερίδες και περιοδικά, εξέδωσε το βραχύβιο περιοδικό «Θρίαμβος» (1938) και διετέλεσε πρόεδρος της Ένωσης Συντακτών Αθηναϊκού Τύπου.

Στο χώρο της λογοτεχνίας είναι γνωστός για τα θεατρικά έργα του. Πρωτοεμφανίστηκε το 1921 με το έργο «Ο ιατρός Μαυρίδης», που ανέβηκε από το θίασο του Ωδείου Αθηνών σε σκηνοθεσία του Θωμά Οικονόμου στο Βασιλικό Θέατρο. Το έργο του «Τ'αρραβωνιάσματα» τιμήθηκε με το 'Κοτοπούλειο' και το 'Αβερώνφειο' βραβείο (1924) και καθιερώθηκε στο χώρο του νεοελληνικού ρεπερτορίου με την παράστασή του στο Εθνικό Θέατρο, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη.

Παράλληλα με το θέατρο, ασχολήθηκε με την πεζογραφία, το σενάριο και τα ραδιοφωνικά σκετς, τομέας στον οποίο θεωρείται πρωτοπόρος. Για παράδειγμα αναφέρεται το ραδιοφωνικό Ιστορικό Χρονικό «Το ξύπνημα» με τους Λουκιανό Ροζάν, Γιάννη Καλατζόπουλο, Γιάννη Αργύρη, Όλγα Τουρνάκη, Μάκη Δεστούνη, Γιώργο Μετσόλη, Μαρία Μοσχολιού και Κώστα Καφάση. Σενάρια του που έγιναν ταινίες είναι: «Η προσφυγοπούλα» σε σκηνοθεσία Togo Mizrahi και μουσική Κώστα Γιαννίδη, στο οποίο πρωτοεμφανίστηκε η Σοφία Βέμπο (1938), «Νύχτα χωρίς ξημέρωμα» σε σκηνοθεσία Τώνη Παπαδαντωνάκη και Χρήστου Αποστόλου και μουσική Γιώργου Βιτάλη, με τον Κώστα Χατζηχρήστο και το Νίκο Ρίζο (1939) και «Το τραγούδι του χωρισμού» σε σκηνοθεσία Φ. Φίνου και μουσική Γιώργου Μαλλίδη, με τον Λάμπρο Κωνσταντάρη και τον Αλέκο Λειβαδίτη (1940).

Το σύνολο του έργου του τοποθετείται στο χώρο της νεοελληνικής ηθογραφικής παραγωγής, κυρίως με έντονες

αναφορές στο νησιώτικο-ναυτικό περιβάλλον. Ο ίδιος αναφέρει στο πρόγραμμα το έργο του «Τ'αρραβωνιάσματα» που ανέβηκε από το Εθνικό Θέατρο την Περίοδο 1935-1936: 'Το 1919 υποχρεώθηκα για πολιτικούς λόγους, να ζήσω ένα μεγάλο χρονικό διάστημα μέσα στις ψαρόβαρκες, γύρω από τους κάβους της Σαλαμίνας. Έτσι μου δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσω από κοντά ένα κόσμο άγνωστο σχεδόν για μένα ίσαμε τότε, τον κόσμο των θαλασσινών. Κι' είναι πλούσιος και αγνός αυτός ο κόσμος. Η καθημερινή επαφή των ναυτικών με τον κίνδυνο έχει αναπτύξει σε υπέρτατο βαθμό στην ψυχή τους την αλληλεγγύη, την τόλμη, την περιφρόνηση ακόμα και προς τον θάνατο. Οι περισσότεροι απ' εκείνους τους φτωχούς και άσημους ψαράδες ήσαν πραγματικά περήφημοι άνθρωποι, άνδρες ίσαμε το κόκκαλο, έτοιμοι να θυσιάσθούν για το φίλο, για τη γυναίκα που αγαπούσαν, για το σπίτι τους'.

Τη θεατρική του συμβολή στο νεοελληνικό θέατρο αποτελούν τα εξής θεατρικά έργα:

1. Ο ιατρός Μαυρίδης, 1921
2. Μονομαχία, (μονόπρακτο), 1922
3. Καντρίλιες, 1923
4. Αγάπες, (μονόπρακτο), 1924
5. Τ' αρραβωνιάσματα, 1925
6. Ο εξοχότατος, 1927
7. Η Δράκαινα, 1927
8. Το Μπουρίνι, 1934
9. Καινούργια ζωή, 1936
10. Όταν έβγαλε τη μάσκα,
11. Φουσκοθαλασιές 1937,
12. Σκοτεινιά στον Έπαχτο, 1941
13. Ψηλά στο Μέτωπο (παίχτηκε στην επιθεώρηση «Σκόρπια Φύλλα» γραμμένη με το Δημήτρη Γιαννουκάκη στις 25/3/1941, σε μουσική Νίκου Χατζηπαυστόλου από τον Θίασο της Κατερίνας)
14. Έχουμε και μια γαρδένια, 1941
15. 1941 στα Χανιά, 1943
16. Το κορίτσι του λιμανιού, 1945
17. Ξημερώνει στις κερασιές, 1947
18. Χαραυγή, (μονόπρακτο), 1948
19. Κύματα της Ύδρας, 1951
20. Απ' τα κόκαλα βγαλμένα, 1951
21. Ιερή Φλόγα, 1951.

Τα έργα: «Τα σπασμένα φτερά», «Όλα θα αλλάξουν» (Μαρίκα και Β. Λογοθετίδης, 1938), «Το αίπιον» και «Λάσπη» δεν έχουν διασωθεί.

ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ

Στους καπεταναίους των ιστιοφόρων έχω αφιερώσει τις 'Φουσκοθαλασσιές' μου και κάτι από τη ζωή τους και τον συναισθηματικό τους κόσμο επεχείρησα να δώσω σ' αυτό μου το έργο. Εδώ και τριάντα χρόνια το ιστιοφόρο βασίλειε ακόμα στη πατρίδα μας. Σκούνες, караβόσκαρα, τρεχαντήρια κι' άλλα πλεούμενα πανιά αυλάκωναν, από τη μια έως την άλλη άκρη τη Μεσόγειο, Αδρία και μάυρη θάλασσα. Έχω δει το 1914 στο λιμάνι της Μασσαλίας, πριν βγούμε εμείς στον πρώτον παγκόσμιο πόλεμο, ένα μικρό ελληνικό ιστιοφόρο πούχε 'ρθεί από τη Σάμο με γλυκά κρασιά. Σας ομολογώ πως τρόμαξα σαν μπήκα στο σκάφος.

-Μ' αυτή την καρυδότσουφλα, ρώτησα τον καπετάνιο, ήρθες στη Μασσαλία;

-Έχω πάει στη Λισσαβώνα, μου απάντησε γελώντας ο γενναίος ποντοκύρης. Κι έχω κουράγιο ν' αρμενίσω για την Αμερική.

Μα τα επιτεύγματα του υλικού πολιτισμού στον αιώνα μας είναι τεράστια. Η όψις του κόσμου από ημέρα σε ημέρα, αλλάζει. Ήρθε κάποια ώρα που η Βιομηχανία της Ευρώπης και της Αμερικής έριξε στην αγορά τις μηχανές εσωτερικής καύσεως... Και η πετρελαιομηχανή με τη βενζινομηχανή δώσανε θανάσιμο πλήγμα στο ιστιοφόρο. Σήμερα μονάχα οι πλούσιοι χρησιμοποιούν τα πανιά για σπορ... Σήμερα οι περισσότεροι απ' αυτούς τους ηρωικούς καπετανέους που κρατούσαν άλλοτε στα χέρια τους όλη την οικονομική ζωή των νησιών μας, σχεδόν πεινούν...

Τους θυμάμαι με τα πληρώματά τους - όλοι τους γέροι και σφιχτοδεμένοι άντρες - σαν γύριζαν από μακρινά ταξίδια στο νησί μου. Τι καλοί φίλοι ήσαν, τι στοργικοί οικογενειάρχες και παρ' όλο το φαινομενικό τραχύ τους ύφος, πόση ευγένεια και καλοσύνη έκλεινε η ψυχή τους! Θυμάμαι ακόμα τις γυναίκες τους - τις γυναίκες των ταξιδεμένων ναυτικών.

Πόσες λαχτάρες και χτυποκάρδια για τους άντρες τους και τα παιδιά τους! «Νύφη από τη ζεστασιά του κρεβατιού», λέει η Χρυσούλα στον καπετάν Σφακιανό, «σηκώθηκες μια μέρα και μούπες θα φύγω. Λεχώνα μ' ένα μωρό, θα φύγω μούπες. Οι μήνες και τα χρόνια περνούσαν, κα το κορμί λαχταρούσε ένα φιλί, και η καρδιά έτρεμε σε κάθε σκοτεινίασμα του ουρανού και μούγκρισμα του αγέρα...»

Αυτές οι αναμνήσεις και κάποια αλλαγή στα ήθη και τα έθιμά μας ύστερα από τους δύο παγκόσμιους πολέμους - που είναι κι ένα βάθρο για να σταθούν οι κωμικές σκηνές του έργου- με ωθήσανε να γράψω τις «Φουσκοθαλασσιές». Ανεβήκανε για πρώτη φορά στο θέατρο «Αλίκη» τον Ιούνιο του 1937. Έχουν περάσει 16 χρόνια από τότε. Με το δεύτερο παγκόσμιο πολέμιο, την Κατοχή και τ' άλλα γεγονότα αλλάξαμε περισσότερο... Πολλά που μπορούσαν να φαίνονται τολμηρά κείνη την εποχή, όπως έξαφνα τα κοστούμια που φορούσαν οι κόρες του Σφακιανού σαν γύρισαν από το μπάνιο, σήμερα όλοι τα έχουμε υιοθετήσει... «Μα το Θέατρο» στη βαθύτερή του «είναι κι ένας καθρέφτης της εποχής του».

Θα είμαι πολύ ευτυχής, αν το έργο μου, που με τόση στοργή και επιμέλεια παρουσιάζει στο Πειραικό κοινό η Εθνική μας Σκηνή ξαναχαρίσει όπως τότε που πρωτοανέβηκε, το γέλιο και την συγκίνηση στους θεατές. Αυτό θα σημαίνει πως κάτι κατώρθωσα να πιάσω από τον «άνθρωπο» και επομένως πως κάτι προσέφερα στο βωμό του Νεοελληνικού μας Θεάτρου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΟΓΡΗΣ

(από το Πρόγραμμα της παράστασης του Εθνικού Θεάτρου του 1954. Η πρώτη παράσταση που αναφέρεται το 1937 ήταν από το θίασο Αλίκης -Μουσούρη)

**ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ
ΘΕΑΤΡΟΝ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ**

ΟΡΓΑΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ
Ε' ΘΕΑΤΡ. ΠΕΡΙΟΔΟΣ
1953 - 1954

ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΡΗ

„ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ“

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΕΙΣΔ'ΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

•

ΔΙΑΝΟΜΗ

Πρόσωπα	Ήθοποιοί
Σφακιανός	Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
Χρυσάλλα	ΜΙΡΑΝΤΑ
Έρμυνη	Ε. ΒΟΖΙΚΙΑΔΟΥ
Άλκιμήνη	ΑΝΤ. ΒΑΛΛΑΚΟΥ
Όλυμπία	Α. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ
Αύγουστης	ΣΤ. ΒΟΚΟΒΙΤΣ
Δουτούσης	Γ. ΒΑΦΙΑΣ
Μακρής	Ι. ΑΝΑΓΝΩΤΗΣ
Αβιλιός	ΒΑΣ. ΚΑΝΑΚΗΣ
Μάκης	Γ. ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ
Άρτεμιόδου	Π. ΚΟΝΤΟΥ
Ρουμπάνη	Π. ΚΑΠΙΤΣΙΝΚΑ
Άγγελική	ΒΕΝ. ΚΑΣΣΑΒΟΥ

ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

Με τον όρο ηθογραφία εννοούμε γενικά την αναπαράσταση, περιγραφή και απόδοση των ηθών, των εθίμων, της ιδεολογίας και της ψυχασύνθεσης ενός λαού, όπως αυτά διαμορφώνονται υπό την επίδραση του φυσικού περιβάλλοντος και των ιστορικών και κοινωνικών συνθηκών σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο (σύμφωνα με την Ελένη Πολίτου-Μαρμαρινού στο λήμμα “Ηθογραφία” στην Εγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος Λαρούς»). Η τάση αυτή που αποτέλεσε αυτόνομο λογοτεχνικό είδος στην Ελλάδα, σε αντίθεση με την ευρωπαϊκή πεζογραφία της ίδιας εποχής, διαμορφώθηκε στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα και επομένως εντάσσεται στο ρεύμα του ρεαλισμού και αργότερα του νατουραλισμού, χωρίς να λείπουν -από την ελληνική ιδίως ηθογραφία- τα λυρικά και ποιητικά στοιχεία. Ο Δημήτριος Βικέλας (1835-1908) με τη νουβέλα του “Λουκής Λάρας” (1897) θεωρείται ο πρωτοπόρος, αλλά ο Θρακιώτης Γεώργιος Βιζυηνός είναι εκείνος που άνοιξε σωστά το δρόμο της ηθογραφίας με το δημοσιευόμενο στο περιοδικό Εστία διήγημά του “Το αμάρτημα της μητρός μου”, τον Απρίλιο του 1983. Ένα μήνα αργότερα, με πρωτοβουλία του Ν.Γ.Πολίτη και υπό την πίεση μιας γενικότερα εθνοκεντρικής τάσης, προκηρύχθηκε διαγωνισμός διηγήματος από το ίδιο περιοδικό, με αποτέλεσμα να ακολουθήσει ομαδική συγγραφή ηθογραφικών διηγημάτων. Την προκήρυξη έγραψε ο ίδιος ο Πολίτης και έχει ενδιαφέρον να παρατεθεί εδώ ένα απόσπασμά της:

“Εν τη ιερά ημών φιλολογία, το ήκιστα μέχρι τούδε καλλιεργηθέν είδος εστίν αναντιρρήτως το διήγημα [...] όπερ πλουσιώτατα αντιπροσωπεύεται εν ταις γραμματολογίαις των επιλοίπων ευρωπαϊκών εθνών, προσφορώτατον θεωρούμενον εις αναπαράστασιν σκηνών της ιστορίας ή του κοινωνικού βίου ενός λαού, ή εις ψυχολογικήν περιγραφήν χαρακτήρων. Εν τούτοις ομολογούμενον είναι το είδος τούτο της φιλολογίας δύναται να ασκήση μεγάλην ηθικήν επίδρασιν, υποθέσεις εθνικάς πραγματευόμενον, επί του εθνικού χαρακτήρος και της διαπλάσεως εν γένει των ηθών. Διότι σκηναί είτε της ιστορίας είτε του κοινωνικού βίου, διαπλάσσόμεναι καταλλήλως εν τη αφηγήσει κινούσι πλειότερον τα αισθήματα του αναγνώστου και ου μόνον τέρπουσι και λεληθότως διδάσκουσιν, αλλά και εξεγείρουσιν εν αυτώ το αίσθημα της προς τα πάτρια αγάπης. Ο ελληνικός δε λαός, είτε και άλλος τις, έχει ευγενή ήθη, έθιμα ποικίλα και τρόπους και μύθους και παραδόσεις εφ’ όλων των περιστάσεων του ιστορικού αυτού βίου, η δε ελληνική ιστορία, αρχαία και μέση και νέα, γέμει σκηνών δυνάμενων να παράσχωσιν υποθέσεις εις σύνταξιν καλλίστων διηγημάτων και μυθιστορημάτων”.

Το έργο των πρώτων διηγηματογράφων που ακολούθησαν την προκήρυξη της Εστίας χαρακτηρίστηκε από μια ωραιοποιημένη, ειδυλλιακή αναπαράσταση, με έντονα λαογραφικό χαρακτήρα της ελληνικής υπαίθρου. Εδώ υπάγονται πολλά έργα των Γεωργίου Δροσίνη (1859-1951), Κώστα Κρυστάλλη (1868-1894), Χρήστου Χρηστοβασίλη (1861-1937), Αλέξανδρου Μωραϊτίδη (1850-1929), αλλά και μεμονωμένα έργα άλλων δημιουργών, όπως το ηθογραφικό διήγημα “Ο Θάνατος του παλικάριού” του Παλαμά και η μεγάλη νουβέλα του Κονδυλάκη “Ο Πατούχας”.

Στη συνέχεια, άλλοι λογοτέχνες παύοντας να αντιμετωπίζουν το ηθογράφημα ως αυτοσκοπό και υπερβαίνοντας τις προδιαγραφές της προκήρυξης της Εστίας, δημιούργησαν μια ρεαλιστική ή νατουραλιστική ηθογραφική πεζογραφία, η οποία αν και συνεχίζει να ασχολείται με τις μικρές, κλειστές κοινωνίες της υπαίθρου, προβάλλει

συνάμα και τις σκοτεινές πλευρές τους. Στην κατηγορία αυτή κυριαρχούν τα έργα του Παπαδιαμάντη (1851-1911), του Ανδρέα Καρκαβίτσα (1865-1922) αλλά και του Γρηγόρη Ξενόπουλου (1867-1951), που παράλληλα με τον κοινωνικό και ψυχογραφικό χαρακτήρα της πεζογραφίας του τόσο στα ζακυνθινά όσο και στα αθηναϊκά διηγήματα και μυθιστορήματά του διατηρεί μερικά από τα χαρακτηριστικά της ηθογραφίας, μεταφερμένα στην περιοχή του αστικού μυθιστορήματος και διηγήματος.

Στο θέατρο, εκτός από τον Ξενόπουλο, οι δύο συγγραφείς που είχαν σημαντική προσφορά στο είδος της ηθογραφίας ήταν ο Δημήτρης Μπόγρης (1890-1964) και ο Παντελής Χορν (1881-1941).

Θεατρικοί συγγραφείς

Άγγελος Τερζάκης, Γιώργος Τζαβέλας, Δημήτρης Γιαννουκάκης,
Νίκος Κατηφόρης, Παναγής Καγιάς, Παναγιώτης Παπαδούκας,
Δημήτρης Μπόγρης, Δημήτρης Ηλιάδης, Γιώργος Ασημακόπουλος,
Δημήτρης Σπυρόπουλος, Δημήτρης Ψαθάς, Χρήστος Γιαννακόπουλος,
Αλέκος Σακελλάριος και καθιστός ο Βασίλης Λογοθετίδης.

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

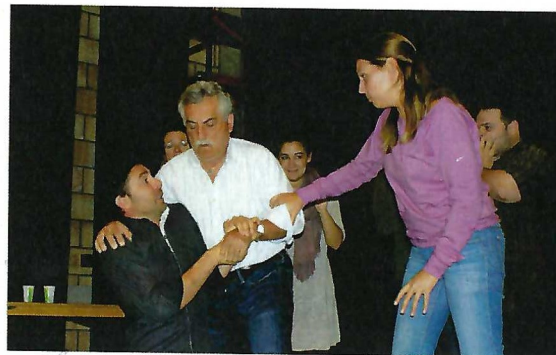
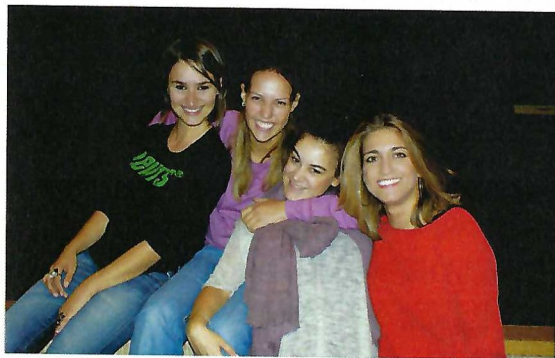
Βρισκόμαστε σε κάποιο νησί του Αιγαίου τη δεκαετία του 1930.

Ο καπετάν Νικολής «Σφακιανός», αυστηρός και σκληρός ναυτικός, λείπει για χρόνια από το σπίτι του, όπως το συνηθίζουν όλοι οι ναυτικοί, έχοντας αφήσει μόνη τη γυναίκα του Χρυσούλα, τις τρεις κόρες του, Ερμιόνη, Αλκμήνη και Ολυμπία, καθώς και την ψυχοκόρη-υπηρέτρια Αγγελική.

Η Χρυσούλα, που έχει υποφέρει από τα συνεχή ταξίδια και από τον πρωτόγονο χαρακτήρα του Νικολή, μαθαίνει στις κόρες της ευρωπαϊκούς τρόπους καλής συμπεριφοράς και τις προετοιμάζει για ένα άλλο μέλλον, σε περισσότερο «πολιτισμένο» και «καλλιεργημένο» περιβάλλον, αποβλέποντας σε γάμους με νέους αναλόγων προσόντων. Η ευκαιρία της δίνεται όταν ένας συντοπίτης και παλιός φίλος της οικογένειας, επιτυχημένος, ευκατάστατος και εγκατεστημένος στην Αθήνα, ο κύριος Μακρής, προξενεύει τον ανιψιό του Αιμίλιο για τη μεσαία της κόρη Αλκμήνη. Ο Μακρής με τον Αιμίλιο, βρίσκονται στο νησί για καλοκαιρινές διακοπές με το κότερο της κυρίας Αρτεμιάδου και τη συντροφιά της από την 'καλή κοινωνία' της πρωτεύουσας.

Η ξαφνική όμως επιστροφή του καπετάν Σφακιανού δημιουργεί προβλήματα. Αν και αποδέχεται το συνοικέσιο που του προτείνει επίσημα ο φίλος του Μακρής παρότι θα προτιμούσε για γαμπρό έναν σκληρό ναυτικό, ο Σφακιανός δεν μπορεί να αποδεχτεί και τον μοντερνισμό των «Αθηναίων», που θεωρεί ότι εκθέτουν τις κόρες του με τις τολμηρές τους εμφανίσεις και συμπεριφορές στους δρόμους και τις παραλίες του νησιού. Η κατάσταση περιπλέκεται όταν αποκαλύπτεται ότι ο ψυχογίός του Αυγουστής είναι ερωτευμένος με την Αλκμήνη και ότι και αυτή ανταποκρίνεται στον έρωτά του.

Οι φουσκοθαλασσιές ταραζουν τη ζωή της οικογένειας κι ο καπετάνιος πρέπει να πάρει το τιμόνι.

ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΡΗ
“ΦΟΥΣΚΟΘΑΛΑΣΣΙΕΣ”

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ
Τάσος Νυχάς

ΣΚΗΝΙΚΑ
Christian Guilmin

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ
Οίκος COSTHEA και η ομάδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ/ΑΦΙΣΑ
Αναΐς Νικολιάν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ
Μάνος Νυχάς

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΣΚΗΝΙΚΩΝ
Thierry Dupont

ΦΩΤΙΣΜΟΙ
Christian De Bruycker

ΤΕΧΝΙΚΟΙ ΗΧΟΥ
Φραγκίσκος Νικολιάν και Τριαντάφυλλος Σακαλίδης

ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ
Αγγελική Παναγιωτίδου

ΜΑΚΙΓΙΑΖ
Αγαβνή Μπαγδικιάν

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

(με τη σειρά που εμφανίζονται στη σκηνή)

ΑΦΗΓΗΤΗΣ	Απόστολος Ιωακειμίδης
ΧΡΥΣΟΥΛΑ, ΣΥΖΥΓΟΣ ΣΦΑΚΙΑΝΟΥ	Μαρία Πατακιά
ΕΡΜΙΟΝΗ, ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΡΗ	Άννα Κωνσταντάτου
ΑΛΚΜΗΝΗ, ΜΕΣΑΙΑ ΚΟΡΗ	Μαριάννα Κολυβά
ΟΛΥΜΠΙΑ, ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΚΟΡΗ	Αναΐς Νικολιάν
ΑΥΓΟΥΣΤΗΣ, ΨΥΧΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΦΑΚΙΑΝΟΥ	Νίκος Χατζούδης
ΔΙΟΝΥΣΗΣ, ΘΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΗ	Τάκης Πλέσσας
ΑΓΓΕΛΙΚΗ, ΨΥΧΟΚΟΡΗ ΤΟΥ ΣΦΑΚΙΑΝΟΥ	Νικολέττα Σακαλίδου
ΝΑΥΤΙΚΟΣ	Τάσος Νυχάς
ΜΑΚΗΣ, ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΗΣ	Γάνος Μιχαέλης
ΣΦΑΚΙΑΝΟΣ, ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ	Γιώργος Στρογγύλης
ΜΑΚΡΗΣ, ΘΕΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ	Γιώργος Αλεξάκης
ΚΥΡΙΑ ΑΡΤΕΜΙΑΔΟΥ, ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΡΙΑ	Βαρβάρα Κάζιρα
ΚΥΡΙΑ ΡΟΥΜΠΑΝΗ, ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΡΙΑ	Λιτά Καλογεροπούλου
ΡΟΥΛΗΣ, ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΣΤΗΣ	Κίμων Σπανούδης
ΑΙΜΙΛΙΟΣ, ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ	Σταύρος Αβδούλος, Αλέξανδρος Νικολιάν

(η ιδέα για την προσθήκη του ρόλου του Αφηγητή και τα σχετικά κείμενα είναι του Απόστολου Ιωακειμίδα)

ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΕΡΓΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΠΟΓΓΗ ΣΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

‘Τ’ αρραβωνιάσματα’

- σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, πρώτη παραγωγή στις 26/2/1936 και επανάληψη το 1937, 1938, 1939, 1948, 1949 και 1950.
- σκηνοθεσία Πέλου Κατσέλη, πρώτη παράσταση 15/9/1939 και επανάληψη 1940, 1944, 1945 και 1946

‘Η Δράκαινα’

- σκηνοθεσία Πέλου Κατσέλη, πρώτη παραγωγή 22/4/1983 και περιοδεία

‘Καινούργια ζωή’

- σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, πρώτη παραγωγή 9/10/1948 και επανάληψη 1949,
 - σκηνοθεσία Λάμπρου Κωστόπουλου, 1967-1968

‘Σκοτεινιά στο Έπαχτο’

- σκηνοθεσία Κωστή Μιχαηλίδη, πρώτη παραγωγή 28/10/1953 σε ενιαία παράσταση με το έργο ‘Χαραυγή’
 - σκηνοθεσία Λάμπρου Κωστόπουλου, πρώτη παραγωγή 28/10/1968 και 1969
 - σκηνοθεσία Στέλιου Παπαδάκη, πρώτη παραγωγή 25/10/1979

‘Φουσκοθαλασσιές’

- σκηνοθεσία Κωστή Μιχαηλίδη,, πρώτη παραγωγή 5/2/1954 έως 21/3/1954

‘Χαραυγή’

- σκηνοθεσία Δημήτρη Ροντήρη, πρώτη παραγωγή 25/3/1949 και επανάληψη το 1950, πρώτη παραγωγή 22/4/1983 και περιοδεία
- σκηνοθεσία Κωστή Μιχαηλίδη πρώτη παραγωγή 25/3/1951 και επανάληψη 28/10/1953 σε ενιαία παράσταση με το έργο “Σκοτεινιά στο Έπαχτο”
 - σκηνοθεσία Λάμπρου Κωστόπουλου, πρώτη παραγωγή 25/3/1972

ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΣΤΕΜΜΕΝΗΣ ΛΟΓΙΑΣ CARMEN SYLVA

1. Μην αρχίζεις ποτέ διένεξιν και αν ακόμη επέλθη αππροσδοκήτως. Τήρει σιγήν και έσο βεβαία, ότι η συστολή σου αυτή θα σοι δώση την νίκην.
2. Μη λησμονής ότι είσαι σύζυγος ενός ανθρώπου και ουχί ενός Θεού. Επομένως μην εκπλήττεσαι δια τας αδυναμίας του.
3. Μη ζητής χρηματικά ποσά παρά του συζύγου σου ανώτερα των δυνάμεων του.
4. Εάν βλέπης ότι ο σύζυγός σου στερείται καρδίας, μη λησμονής ότι έχει στόμαχον. Περιποιήσου τούτον και έσο βεβαία ότι θα καθυποτάξης και την καρδίαν του.
5. Προσπάθει εν δεδομένη ευκαιρία ίνα η γνώμη του συζύγου σου κυριαρχή. Τούτο και εκείνον εξυψοί και εσέ δεν ζημιοί.
6. Αναγίνωσκε παν το ενδιαφέρον εν ταίς εφημερίδαις και όχι μόνον τα μυθιστορήματα και σκάνδαλα. Τούτο και τον σύζυγόν σου θα ευχαριστή και ενήμερος θα είσαι ώστε να δύνασαι να τον υποβοηθήσης εις μίαν απορία του.
7. Και εις την πλέον σφοδράν διένεξιν δεν πρέπει να πληγώσης τον σύζυγόν σου ούτε με λόγους.
8. Κοπλιμεντάριζε τον σύζυγόν σου από καιρού εις καιρόν και λέγε του, ότι είναι το πρότυπον των συζύγων. Ομολόγει δε ότι συ δεν στερείσαι ελαττωμάτων.
9. Εάν ο σύζυγός σου είναι έξυπνος, έσο η σύντροφός του, εάν είναι ανόητος, έσο η φίλη του και η σύμβουλος του.
10. Σέβου προ παντός την μητέρα του συζύγου σου. Μη λησμονής ότι την αγάπησε προτού αγαπήση σε.

(Κείμενο που περιέχεται στον Οδηγό Μαγειρικής του Νικ. Κ. Τσελεμεντέ, Έκδοσις Έκτη-Επαιξημένη και βελτιωμένη, Εκδ. Β. Παπαχρύσανθου και Σίας-Αθήνα 1932. Ως Καρμέν Σύλβα (1843-1916) ήταν γνωστή η βασίλισσα της Ρουμανίας, σύζυγος του Καρόλου του Α').

Αποσπάσματα από κριτικές για τις “Φουσκοθαλασσιές”

....οι Πειραιώτες θεαταί της νησιώτικης κωμωδίας του κ. Μπόγρη θα απολαύσουν με την καρδιά τους ένα έργο που είναι μεστό απο θαλασσινή ζωή.. Αύρες απο το πέλαγος δροσίζουν τις σκηνές του και η ζωή του γιαλού και του λιμανιού σφύζει μέσα του. Οι αύρες δυναμώνουν πότε –πότε αλλά ποτέ δεν γίνονται φουρτούνες. Η πέννα του συγγραφέως, σαν άλλη τρίαينا του Ποσειδώνος ρυθμίζει γνωστικά την έντασή τους και δεν αφήνει να εξελιχθούν σε μπουρίνια. Το πολύ-πολύ να σηκώσουν φουσκοθαλασσιές. Και η φουσκοθαλασσιά που δέρνει στις τρεις πρώτες πράξεις του έργου την οικογένεια του καπετάν Σφακιανού, πέφτει στο τέλος της τρίτης και μεταβάλλεται στην τέταρτη σε γαλανή νηνεμία γεμάτη ρόδινα χαμόγελα. Δείχνεται μάλιστα ο κος Μπόγρης αληθινά σπάταλος στο σκόρπισμα της χαράς με τις «Φουσκοθαλασσιές»του. Δεν αρκείται στο «χάπτu έντ» που δίνει στο φινάλε της τρίτης πράξεως. Προσθέτει άλλη μιά πράξη-που εκτός απο τη δικαίωση της ξιπασμένης κι' ελαφρόμυαλης καπετάνισσας- άλλο σκοπό δεν έχει παρά να πλατύνει την ευτυχή έκβαση και να την κάμη να περιλάβει κι άλλα πρόσωπα του έργου.

(Στάθης Σπηλιωτόπουλος, 7/2/1954, «Ακρόπολις»)

....Το έργο πλούσιο σε ηθογραφικά στοιχεία, έχει ανθρωπιά και σκηνική δεξιotechνία. Οι κωμικές σκηνές εναλλάσσονται με τις δραματικές σε μια έμπειρη σκηνική ισορροπία κι' η γοητεία της θάλασσας και των ανθρώπων της σε αντίθεση με την κουφότητα της κοσμικής ζωής κερδίζει τον θεατή απο την πρώτη στιγμή. Ακόμα δεν λείπει και η ποίηση , όπως στη σκηνή της υπηρετηρίας που χαρίζει το ταπεινό της δώρο στον Αυγουστή και η σκηνή του καπετάνιου με τις δυό κόρες του στην Τρίτη πράξη. Ζωντανά κι αληθινά είναι και τα πρόσωπα του έργου. Η Χρυσούλα δεν είναι μόνο η ματαιόδοξη μητέρα αλλά παράλληλα και η γυναίκα του θαλασσινού που η καρδιά της τρέμει σε κάθε σκοτεινιάσμα τ' ουρανού και μισεί τη θάλασσα γιατί της πήρε απο την αγκαλιά της τον άντρα της όταν ήταν δυό ημερών νύφη. Κι' ο καπετάνιος το ίδιο. Δεν είναι μόνο ο τυφλός υποστηρικτής των θαλασσινών παραδόσεων αλλά και ο τρυφερός πατέρας. Καλά διαγραμμένος είναι επίσης ο Αυγουστής, η Αγγελική και η Αλκμήνη. Κι αν υπάρχουν μερικές αδυναμίες, όπως το τράβηγμα μερικών σκηνών και λίγες ψυχολογικές ασυνέπειες αυτές αντισταθμίζονται απο τη δροσιά και την ποίηση που έχει το έργο...

(Φάνης Καμπάνης, 9/2/1954, «Απογευματινή»)

...Τρισχαριτωμένη η Δίς Βουγιουκλάκη. Το υπεσχέθη στον «Κατά φαντασία ασθενή» και το πραγματοποίησε και σύντομα. Καλπάζει προς την κορυφήν των σουμπρετών.....

(Κύπρος Φραγκούλης, 6/2/1954, «Ελληνική Ώρα Πειραιώς»)

...Θα σημειώσω εκτός από την κ. Μιράντα της οποίας ο ρόλος της καπετάνισσας Χρυσούλας επήρε το χρώμα της απολύτου φυσικότητας, την δ. Βαλάκου η οποία κάθε φορά και παίρνει ύψος, και η οποία άπλωσε τόσο χάρι στη μορφή της Αλκμήνης, με το σεμνό παλμό του έμφυτου αισθηματισμού της.....

(Περσεύς Αθηναίος, 1/3/1954 «Ανεξαρτησία»)

Από την παράσταση του Εθνικού Θεάτρου, 1954

Atelier Théâtral Grec

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Το 1984, Έλληνες υπάλληλοι των κοινοτικών οργάνων ίδρυσαν μια θεατρική ομάδα όχι μόνον από αγάπη για το θέατρο αλλά και από ανάγκη για μια αμεσότερη κοινωνική σχέση απαραίτητη στις συνθήκες ζωής των Βρυξελλών τα πρώτα χρόνια μετά την ένταξη.

Αν και αποτελείται, κυρίως, από Έλληνες υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων, η ομάδα είναι ανοιχτή σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται για το θέατρο. Άλλωστε δεν έχει καταστατικό, δεν έχει εκλεγμένα ούτε διορισμένα όργανα, δεν έχει οικονομική, πολιτική ή άλλη εξάρτηση. Ένας πυρήνας από το 1984 με πολλή προσωπική δουλειά και χωρίς καμιά εξωτερική ενίσχυση οικονομικής ή άλλης μορφής, με τη βοήθεια μόνον όσων συμμετέχουν κάθε φορά ενεργά καταφέρνει να ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις μιας κατ' εξοχήν ερασιτεχνικής ομάδας που είναι αναγκασμένη να λειτουργεί με αρκετούς περιορισμούς. Μεταξύ αυτών έλλειψη χρόνου, έλλειψη μέσων, έλλειψη εγκαταστάσεων. Όμως, η ομάδα συνεχίζει γιατί το θέατρο είναι μια ιδιόμορφη καλλιτεχνική έκφραση με ξεχωριστή γοητεία που δεν διαρκεί μόνο όσο είναι ζωντανή η παράσταση, αλλά και πολύ αργότερα με τις αναμνήσεις που μας μεταφέρουν σε άλλες εποχές, σε άλλα πρόσωπα, σε άλλες καταστάσεις -κάποτε σ'εμάς τους ίδιους.

Η ομάδα

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΑΣ

1. **Η δίκη του Ορφέα και της Ευρυδίκης**, του Γ. Σκούρτη, σε σκηνοθεσία Ειρήνης Χαλκιά, Ιούνιος 1985, Βρυξέλλες
2. **Εσωτερικές Ειδήσεις**, του Μάριου Ποντίκα, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1986, Βρυξέλλες και Ιούνιος 1986, Λουξεμβούργο
3. **Εκκλησιάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1987, Βρυξέλλες
4. **Νταλικά**, της Κωστούλας Μητροπούλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Οκτώβριος 1987, Βρυξέλλες
5. **Φαύστα**, του Μποστ, σε σκηνοθεσία Θόδωρου Αρβανίτη και Αντώνη Δαγκλίδη, Δεκέμβριος 1989, Βρυξέλλες
6. **Τα τέσσερα πόδια του τραπεζιού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Οικονομίδη, Νοέμβριος 1991, Βρυξέλλες
7. **Τα μονόπρακτα: Ο θάνατος του Περικλέους**, του Δ.Κορομηλά και Αίτηση σε γάμο, του Άντον Τσέχωφ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1992, Βρυξέλλες
8. **Θεσμοφοριάζουσες**, του Αριστοφάνη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1993, Βρυξέλλες
9. **Άντε Γεια**, του Θανάση Παπαγεωργίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Απρίλιος 1994, Βρυξέλλες
10. **Ο τοπικός παράγων**, του Παναγιώτη Καγιά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 1994, Βρυξέλλες
11. **Μάνα, μητέρα, μαμά**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1995, Βρυξέλλες
12. **Ματίας ο Πρώτος**, της Άλκης Ζέη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 1995, Βρυξέλλες
13. **Το Ενυδρείο**, του Κώστα Μουρσελά, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιούνιος 1996, Βρυξέλλες
14. **Ο κήπος με τα χελιδόνια**, του Μπάμπη Τσικληρόπουλου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Ιανουάριος 1997, Βρυξέλλες - Φεβρουάριος 1997, Λουξεμβούργο
15. **Ο Σιμιγδαλένιος**, του Αλέξανδρου Αδαμόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 1997, Βρυξέλλες.
16. **Ο μπαμπάς ο πόλεμος**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 1998, Βρυξέλλες
17. **Λόγω φάτσας**, του Γιώργου Διαλεγμένου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Φεβρουάριος 1999, Βρυξέλλες
18. **Αντζελίνα η Σταχτοπούτα**, της Κάρμεν Ρουγγέρη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 1999, Βρυξέλλες
19. **Χρυσοβεργαής και Ηλιοστάτη**, λαϊκό παραμύθι σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2000, Βρυξέλλες
20. **Μπαμπάδες με ρούμι**, των Ρέππα-Παπαθανασίου, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά, Δεκέμβριος 2000, Βρυξέλλες, Ιανουάριος 2001, Λουξεμβούργο
21. **Η τύχη της Μαρούλας και ο Μπάριμπα Λινάρδος**, του Δ.Κορομηλά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2001, Βρυξέλλες

22. **Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου**, του Μ.Κορρέ, σε σκηνοθεσία Βάσου Ανδρονίδη και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Νοέμβριος 2001, Βρυξέλλες
23. **Εκκλησιάζουσες ... σαν παραμύθι**, του Αριστοφάνη σε διασκευή Κάρμεν Ρουγγέρη και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2002, Βρυξέλλες
24. **Βαβυλωνία**, του Δημήτρη Βυζάντιου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2002, Βρυξέλλες
25. **Το Όνειρο του Δωδεκάμερου**, του Γεωργίου Θεοτοκά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2003, Βρυξέλλες
26. **Το Λουμπάγκο**, του Μανόλη Κορρέ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2003, Βρυξέλλες
27. **Το κουβάρι των αλλόκοτων πραγμάτων**, της Μυρτώς Κοντοβά, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2004, Βρυξέλλες
28. **Η αρπαγή της Πριγκίπισσας Αϊώρας**, του Πασχάλη Τσαρούχα, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2005, Βρυξέλλες
29. **Ο Γενικός Γραμματεύς**, του Ηλία Καπετανάκη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Γαβρά και σε συνεργασία με το Ελληνικό Θέατρο Βελγίου, Ιούνιος 2005, Βρυξέλλες
30. **Η Φεγγαρολούλουδη**, σε διασκευή/ σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2006, Βρυξέλλες
31. **Τραγούδι για δύο**, της Νάνσυ Πασκάλ, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2007, Βρυξέλλες
32. **Ψόφιοι Κοριοί, Ο Φώντας, Το Υπόστεγο**, τρία μονόπρακτα του Μήτσου Ευθυμιάδη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Ιούνιος 2007, Βρυξέλλες
33. **Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας**, του Σαίξπηρ σε διασκευή Γιάννη Καλατζόπουλου και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2008, Βρυξέλλες
34. **Το Πέναλτι**, του Γιώργου Παλούμπη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Φεβρουάριος 2009, Βρυξέλλες
35. **Ερωτόκριτος**, του Βιτσέντζου Κορνάρου, σε διασκευή και σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2009, Βρυξέλλες
36. **Μια συνάντηση κάπου αλλού**, του Ιάκωβου Καμπανέλλη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2010, Βρυξέλλες
37. **Εχθροί εξ αίματος**, του Αρκά, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Δεκέμβριος 2010, Βρυξέλλες
38. **Ο Υπάλληλος**, του Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Απρίλιος 2011, Βρυξέλλες
39. **Desperados**, του Γιώργου Ηλιόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2011, Βρυξέλλες
40. **Ντέστινι - Λουλούδια στην Κυρία**, του Ακη Δήμου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Μάρτιος 2012, Βρυξέλλες
41. **Οι Φοιτητές**, του Γ. Ξερόπουλου, σε σκηνοθεσία Τάσου Νυχά, Νοέμβριος 2012, Βρυξέλλες

Η ομάδα μας συμμετείχε με το έργο "Νταλικά" στο Θεατρικό Διαγωνισμό του Δήμου Ιθάκης, το Σεπτέμβριο του 1987 και διακρίθηκε με το βραβείο της "καλύτερης παράστασης πρωτόπαιχτου έργου" (δεύτερο από πλευράς σπουδαιότητας) και το βραβείο δεύτερου γυναικείου ρόλου.

Το ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ
θα παρουσιάσει στις 23, 24, 25 Ιανουαρίου
στο θέατρο De Lijsterbes του KRAAINEM τα έργα:

ΑΞΥΡΙΣΤΑ ΠΙΓΟΥΝΙΑ
του Γιάννη Τσίρου

Α΄ βραβείο νέου συγγραφέα το 2004 στο
διαγωνισμό του ΥΠΠΟ.

Στο έργο "Αξύριστα πιγούνια" ο συγγραφέας
προσπαθεί να ερευνήσει την αντρική ματιά και
τον τρόπο που λειτουργεί το αρσενικό όταν
συναντηθεί με το θηλυκό. Ασκώντας κριτική στην
ερωτική διαγωγή του ανδρικού φύλου, διατηρεί
την ελπίδα πως κάτι θα αλλάξει κάποτε και θα
βρεθεί μια γέφυρα ανάμεσα στα δύο φύλα, ενός
ασθενούς "ισχυρού" που εξαρτάται απόλυτα από
τη δύναμη ενός ισχυρού "ασθενούς".

ΠΟΙΟΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
της Χρύσας Σπηλιώτη

Το "Ποιος ανακάλυψε την Αμερική" είναι ένα
έργο όχι μόνο για γυναίκες αλλά και για άντρες
που νομίζουν πως ξέρουν τις γυναίκες. Με
πρωταγωνιστή τον χρόνο και πρωταγωνίστριες
δύο γυναίκες, που ζωντανεύουν τη διαδρομή
της προσωπικής τους ιστορίας από τα 8 έως
τα 88 τους χρόνια. Δύο κορίτσια που μοιάζουν
αλλά και διαφέρουν σαν τις δύο όψεις του ίδιου
νομίσματος.

